

[Lange.]

forholdsvis stærkere end i Folketinget, men de vil sammen med Kommunerne faa rent Flertal; og Kommunerne maa jo i denne Forbindelse betragtes som gode Støtter for Socialdemokratiet, da man ikke kan vente, at de vil være mere venligt sindede over for den private Ejendomsret, end Hr. Hartvig Frisch har givet Udtryk for, at Socialdemokraterne er.

Man havde, da man hørte den ærede Ordfører (C. F. Sørensen) tale, Indtryk af, at denne Dag var en stor Dag for ham. Jeg ved ikke, om man kan sige, at det er hans Ungdoms Idealer, han nu ser blive opfyldt, men i hvert Fald er det mange Aars Kamp, mange Aars Arbejde for Landstingets Afskaffelse, han nu ser kronet med Held.

Den ærede Ordfører sagde, at man her i Landstinget selv maatte vide, hvor overflødig Landstinget var. Jeg tror, at jeg vil kunne anføre en hel Række Eksempler, hvor den ærede Ordfører maa give mig Ret i, at Landstinget har bevist, at det ingenlunde var overflødig. Jeg skal kun stille den ærede Ordfører over for et eneste Spørgsmaal. Jeg vil gerne spørge det ærede Medlem, om han mener, at Landstinget var overflødig, da det standsede Afrustningsforslaget og dermed hindrede Gennemførelsen af et Forslag, om hvilket jeg tror, den høje Regering i Dag vilde sige, at det havde været en Ulykke for Danmark, om det var blevet gennemført. Jeg vil gerne høre, om den ærede Ordfører ogsaa vil fastholde, at Landstinget ved den Lejlighed viste, at det var overflødig.

Men selv om det er en stor Dag for den ærede Ordfører, og selv om man nok kan sige, at det er en vigtig Afgørelse, der træffes i Dag, bliver Grundlovsforslagets endelige Skæbne dog ikke beseglet ved den Afstemning, der nu om kort Tid vil finde Sted. De af det høje Tings Medlemmer, som bliver genvalgt ved det kommende Valg, vil jo sandsynligvis komme til at staa over for det igen. De vil en Gang til komme til at tage Stilling til Forslaget, og selv om det paa ny bliver vedtaget paa Rigsdagen, er det dog først ved Folkeafstemningen, at den endelige Afgørelse finder Sted. Og vedtages Forslaget ved Folkeafstemningen, er det kun, fordi Vælgerne i tilstrækkelig Udstrækning følger Partiparolen, ikke fordi Flertallet af dem føler, at der ikke kan regeres med den nuværende Forfatning, og endnu langt mindre fordi de føler sig overbevist om, at den foreslaaede Ordning indeholder saadanne Fremskridt, at dens Gennemførelse er ønskelig. Hvor

meget ved Vælgerne for øvrigt om Grundlovsforslagets Bestemmelser? Det, de ved, er, at der er dybtgaaende Uenighed om Forslaget. Det danske Vælgerfolk er næppe nogen Sinde tidligere gaaet til Valg under en saadan politisk Uenighed, en saadan Oplosning som den nuværende, hvor de alvorligst tænkende af Vælgerne er besjælede af en dybtgaaende Usikkerhedsfølelse, baade over for indrepolitiske og ydrepolitiske Begivenheder, og Valget kan meget vel bringe Overraskelser, som ingen af de i denne Sal repræsenterede Partier er tjent med, og som ingenlunde vil være til Gavn for det parlamentariske Systems fremtidige Udvikling.

Det vilde derfor efter min Mening være det lykkeligste, der kunde ske, om Grundlovsforslaget faldt ved Folkeafstemningen. Det kan ikke fra nogen Side være en ønskelig Udgang af denne Sag, at Forslaget gennemføres mod en meget stor Del af Landets Vælgeres Ønske. Naar jeg anbefaler mine Meningsfæller at stemme imod det foreliggende Forslag, er det ikke mindst, fordi det har fremkaldt en saa dybtgaaende Uenighed, og fordi Danmarks Riges Grundlov burde skrives for et Folk, der i Enighed samledes om dens Gennemførelse. Kun dette kan blive lykkeligt for hele det danske Samfund.

Veistrup: Jeg kan godt begynde med at sige, at det er mig en Tilfredsstillelse, at vi i Dag staaer ved Afslutningen af de Grundlovsforhandlinger, som har staaet paa i et Par Aar. Det vilde have været tilfredsstillende, om samtlige Partier paa Rigsdagen i Enighed kunde have gennemført dette Forslag. Det sker imidlertid ikke, skønt der fra Regeringens og Regeringspartiernes Side er inviteret til at samles om dette Spørgsmaal.

Fra Venstres Side har man flere Gange med en vis Ironi i Stemmen spurgt, hvorfor vi ikke gennemførte Forfatningsændringen, da vi fik Flertallet i 1936. Det kunde vi have gjort. Vi fik jo ved dette Valg Flertal i begge Rigsdagens Ting og var derfor i Stand til at bestemme Lovgivningens Karakter. Vi vilde ogsaa have været i Stand til at vedtage et Forslag om Grundlovsændring som det, der i Dag foreligger til Behandling og til Afgørelse. Naar dette ikke skete, var det ikke mindst af den Grund, at Regeringen ønskede at faa saa stor Tilslutning som muligt til Gennemførelse af Grundlovsændringen. Naar Regeringen ventede med at fremsætte Forslag om Grundlovsændring, var det for at se, om ikke Sindet hos Venstre var blevet blødgjort, efter at man havde